

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

E. MARVAN

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

PREȘEDINȚI DE ONOARE : Mihail Sutzu și Antoniu Mocsony.
VICE-PREȘEDINȚI : Colonel G. G. Manu și N. Racotă.

PREȘEDINTE : Dinu R. Goleșcu.
SECRETAR GENERAL : M. D. Scraba.

MEMBRI-CONSILIERI : Dinu C. Arion, Dr. C. Andronescu, Balaciu Petre, Principele Val. Bibescu, Dr. Dinu Brătianu, Dr. V. Bonachi, D. G. Brătianu, Barbu Caturgi, General Cottescu, Dr. I. Costinescu, I. Cămărășescu, General M. Dancov, Petre Ghika, Gr. N. Greceanu, C. Iarca, G. Lakeman-Economu, Dr. C. Leonte, Dr. N. Mețianu, Dr. G. Nedici, Mih. Sc. Pherekyde, George Plagino, Gr. Rioșeanu, G. Schina, N. Schina, Ștef. Șendrea, Colonel C. V. Sterea, Dr. L. Scupiewski, Dr. G. Slavu, Dr. G. Udrischi.

CENSORI : N. Berindei, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac, M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan și C. Mărescu.

ANUL III
MAI 1921

N=8

No. 11

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai **40 lei** (N'are cotizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.

MEMBRII ACTIVI: cei ce donează de la 100 lei în sus.

MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează de la 1000 lei în sus.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista con travenienților la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Abonament **36 lei** anual (Pentru membrii Uniunii 30 lei). Primește anunțuri comerciale 3.000 lei pagina anual.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85

BANCA GENERALĂ A ȚAREI ROMANEȘTI

Capital lei 60.000.000 ⌘ Rezerve lei 47.000.000

SEDIUL CENTRAL

BUCUREȘTI :: Strada Lipscași No. 12

SUCURSALE:

Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova,
Galați Giurgiu, Ploești și Turnu-Măgurele

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

D-1 C. Manolescu-Râmnicănu, Președinte;

D-ni: Principele Stirbey și Jacques M. Elias, vice-președinți;

D-nii: M. Antonescu, Henry Catargi, Dr. I. Costinescu, I. Calimache, C. G. Dissescu, I. G. Duca, Al. Hurmuzaki, V. Goldiș, T. Ioncu, I. Mitilineu și Dr. G. D. Creanga. membrii.

Administrator-delegat Dr. G. D. Creanga

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 36 lei anual

□ □

Pentru membrii Uniunii 30 lei

Primește anunțuri
comerciale.
3.000 lei pagina anual

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii G-le a Vânătorilor

Mai 1921. Anul al III-lea

No. 11

Director:
M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redactor:
Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

Direcția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85.

U. G. a V.

PARTEA OFICIALA

A V I S

Comitetul de Direcțiune, având în vedere modul cum toți membrii Uniunii au îmbrățișat apariția lunară a **Revistei Vânătorilor**, roagă stăruitor pe fiecare, să trimită cât mai neîntârziat costul abonamentului prin mandat poștal, sau scrisoare de valoare, spre a se evita cheltuelile cu încasatori, ceea ce în prezent este o imposibilitate.

* * *

Scopurile Revistei cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, Domni Președinți a tuturor Societăților de vânătoare, sunt cu insistență rugați a colecta abonamente dela membri.

U. G. a V.

Zimbrul nostru

Dragoș Vodă și-a lui ceată

Abecedarul

tote Români en frontea țării
L'illustration a dat mai zilele trecute o fotografie cu «Les derniers bissons en Europe» cu ocazia plebiscitului din Silezia de sus, și îi atribuia parcului Prințului de Pless.

La noi rămăseseră de multă vreme, numai pe stema țării și în abecedarele copiilor.

Dar Dumnezeu vru altfel, și zimbrul, copil alintat al Carpaților noștri, a revenit la vechiu-i leagăn, cași țărișoarele surori, de care ne-au despărțit nevolnicia noastră, și atâtea sute de ani vitregi.

Poate că sângele celor trei sute de mii de flăcăi, ce înălbesc cu crucile lor cuprinsul țării, ne-au spălat păcatele, și providența ne trimete din nou în țara întregită, emblema vie a ei.

Scrisoarea d-lui St. Teodorescu, student silvic ne dă dovada că zimbrul împodobește din nou muntele nostru.

Iată ce ne scrie:

«Camaradul meu X, stagiatar la ocolul silvic Ciuc, într-o zi din toamna anului trecut, află

spre marea sa mirare, că lucrătorii dela exploatarea forestiere, au prins un «vițel» de zimbru cam de șase luni răslețit de cireadă, pe care l-au mâncat.

Răsfoind analele acelu ocol, camaradul meu stabilește, că din 1782 nu s'a mai împușcat zimbră prin acele părți.

Totuși, după indicațiile brigadierilor silvici, a putut afla că pe muntele Harghita — care este situat cam în dreptul trecătoarei Ghimeș, la o altitudine de 1600-1800 m. — s'ar fi găsit vre-o șase cirezi de zimbră, numărând la un loc — tauri, vaci și viței — între 130-150 de capete. *Nu cred că în zona molidurilor pure stau zimbră*

Și în adevăr cercetând fostul stagiatar al ocolului «Ciuc», dela care am putut căpăta aceste indicații, s'a convins personal de existența «târlei» a uneia din cirezi. Iar ceva mai concret e faptul, că actualul prefect al Sighișoarei, a făcut în Septembrie 1920, o mică vânătoare prin aceste părți, al cărui rezultat a fost doi tauri, unul de patru și altul de doi ani.

Câtă dreptate ai, Domnule Teodorescu, când zici că «dacă aceste rarități s'au păstrat, e datorită numai providenței». *pe dracu - pădurile erau virginie neluminate*
Faptul descoperirii existenței acestor ani-

male, din nou la noi în țară, prezentând un vădit interes din punctul de vedere național-istoric, ne vom adresa atât Muzeului nostru, cât și prefecturilor de Ciuc și Sighișoara pentru detalii.¹⁾

Cu această ocaziune, rugăm de asemenea toți vânătorii și persoanele competente a contribui la luminarea chestiunii, căroră le punem la dispoziție coloanele acestei reviste, pentru un studiu referitor și chiar discuțiilor în acest sens.

Alături de D-ta vom stăruii și noi, să se îngrădească uciderea acestor podoabe legendare ale muntelui nostru

IOAN CEAHLĂU ?

Creșterea vânatului

Creșterea vânatului mic

Zi frumoasă de toamnă. A căzut bruma pe câmp. Arborii cu frunzele îngălbenite s'au îmbrăcat în haina argintie, țesută din fir de rouă. Trunchiurile albe ale carpenilor sunt ca niște stâlpi de lumină, coroana roșiatică a gorunului se arată ca un zeu mitologic, senin, mândru și impasibil.

Imi iau pușca și plec la vânătoare. Aerul de toamnă răcoros, plin de mirosul proaspăt al pământului, străbate adânc în plămâni și mă cuprinde o senzație de plăcere. Mă simt cu totul ușor, o putere regeneratoare a naturii 'mi străbate corpul moleșit de munca obișnuită și de aerul viciat al biroului; dorul de vânătoare 'mi aprinde ochii, îmi face mai ageră privirea și 'mi oțelește brațul.

Ceasuri întregi alerg prin miriște, prin tufișe, urcând dealurile și străbătând pădurea.

Fără oboseală 'mi continui drumul pe câmpiile cunoscute, timpul trece fără a prinde de veste, soarele este deja sus, și încă nu mi s'a arătat nici un vânat, nu simt însă oboseala, merg mai departe, cu toată atențiunea, gata fiind de a ochi vânatul așteptat.

Din depărtare se aude glasul duios al clopotului din sat și trist mă pregătesc de plecare. Nu mă mai străbate vioiciunea și farmecul zilei încântătoare de toamnă; culorile fermecătoare îmi par acum lipsite de strălucirea de mai înainte. Nu-mi pot da seamă ce s'a întâmplat cu mine; nu știu de ce este atât de palidă lumina soarelui, și de ce nu-mi mai place nimic din ceia ce 'mi plăcea odinioară.

Explicația însă este simplă. A trecut amiaza, am pierdut timpul zădarnic, și încă n'am văzut nici un vânat. Munca depusă și toate eforturile n'au fost încoronate de succesul dorit.

Totuși, de și alergătura aceasta o fost o preum-

blare plăcută în aerul curat și senin, în suflet nu mă simt mulțumit.

Insuccesul zilei, pentru scopul urmărit mă întrista fără să-mi dau seama.

Poate fi oare o supărare mai mare pentru un vânător, decât atunci când constată cu durere, că nu există urmă de vânat? Și cât de adesea ori se întâmplă aceasta în țara noastră!

Și care să fie oare cauza lipsei vânatului în această țară, așa de prielnică prăsilii lui și care în toată lumea n'are pereche în bogăție și mai ales în șesuri și dealuri atât de potrivite creșterii și înmulțirii vânatului?

Legea, în vechiul regat, pe lângă toate intențiunile bune cu cari a fost făcută, e foarte defectoasă și cea mai mare nenorocire e că niciodată n'a fost executată.

Legea vânatului din Ardeal e veche și nu corespunde concepțiilor moderne a vânatului. Legea pentru poliția de câmp impune lucrarea rațională a pământului, iar legea referitoare la aplicare oamenilor pricepători în economiile mai mari a recunoscut necesitatea lucrării raționale a pământului și cuprinde dispoziții pentru punerea în practică a acestor principii; legea silvică asigură economia rațională a pădurilor; legea referitoare la creșterea vitelor cuprinde dispoziții bune și clare în ceea ce privește ocrotirea și prăsirea vitelor. Însă actuala lege asupra vânatului nu numai că nu asigură interesele acestui factor al economiei naționale, ci din potrivă împiedică vânatul rațional, și ocrotirea acestor animale sălbatice.

În România întregă nu numai că nu avem păzitori conștiincioși și bine pregătiți ai vânatului, dar nici nu avem cel puțin speranțe să ni-i putem procura pentru viitor, de oarece nu avem școală specială pentru aceasta.

Scolile de păzitori de pădure din Ardeal și Bucovina, nu se ocupă destul de temeinic cu studiul vânătoarei, iar tinerii eșiți din aceste școli (pădurari) nu sunt atât de mulți ca să satisfacă necesitățile din întreaga țară.

Dar nu numai că nu avem păzitori de vânat bine pregătiți, dar nici vânătorii noștri nu cunosc îndeajuns modul de viață al vânatului. Nu se îngrijesc ca să avem cantitatea necesară de vânat, nu se îngrijesc de creșterea, ocrotirea, prosperitatea și nobilarea vânatului, precum nici de îmbunătățirea speciilor.

Simțim însă lipsa nu numai a legilor, a păzitorilor pregătiți și a vânătorilor conștiincioși, ci mai ales simțim lipsa dispozițiilor și măsurilor administrative, pentru sprijinirea și dezvoltarea vânatului, ca a unui însemnat factor în economia noastră națională.

În bugetul Ministerului de Domenii nu s'a prevăzut nici o sumă anume de bani în interesul dezvoltării vânatului. Țin să mai amintesc, că până acum nu s'a încurajat creșterea vânatului prin animale de prăsilă, sau prin acordarea de premii, sau sprijin material pentru vânătorii care s'au ocupat în mod

¹⁾ De D-l Vasu am auzit mult bine, iar D-l Dr. Sofronie ne e cunoscut.

deosebit de prăsierea și creșterea vânatului; și aceasta pentru că nu s'a recunoscut însemnătatea și beneficiul care l' aduce vânatul pentru o țară.

D-l Th. Cudalbu, actualul Ministru de Domenii și-a dat seama de însemnătatea cea mare a vânatului pentru țară, și a făcut tot posibilul ca vânatul să devină un factor de seamă în viața economică a țării.

Dacă voim să ne interesăm de evoluția vânatului, trebuie să ne conducem de adevărul, că vânătoarea nu e numai o plăcere, o simplă pasiune omenească.

Vânatul nu servește numai pentru distracția oamenilor, nu este numai un sport, ci e un factor important al economiei naționale.

Și dacă subordonăm pasiunile noastre omenești, economiei naționale, atunci cu atât mai mult ne vom putea ocupa cu vânătoarea putând să avem la dispoziție terenuri întinse și bogate de vânat.

Vom arăta numai în liniiamente generale însemnătatea cea mare a vânatului ca factor al economiei naționale.

Prăsierea vânatului este de mare însemnătate din punct de vedere al aprovizionării populației cu carne, apoi joacă un rol foarte însemnat în multele ramuri ale industriei.

De ce mare însemnătate este pielea animalelor selvatice în industria pielăriei, blănele pentru îmbrăcăminte, oasele, carnea pentru industria de ornamente, apoi să mai considerăm și fabricarea armelor și uneltelor de vânat, care industrie a dat în Anglia, Belgia și Germania existența și mulțumirea maselor mari ale populației.

În timpul de azi să nu uităm, din punct de vedere economic, însemnătatea cea mare a vânatului; iar din punctul de vedere militar, însemnătatea ofelirii și dezvoltării fizice a generației tinere.

Vânatul ascute și face ageră vederea, întărește mâna, ne face capabili a percepe distanțele și a cunoaște îndepărtarea lucrurilor; ne deprinde cu drumurile și cu oboseala, făcând din noi oameni curajoși, întreprinzători, cu alte cuvinte adevărați soldați. După cum vedem vânatul contribuie în mare parte și la dezvoltarea virtuților militare, virtuți cu cari bravii noștri soldați au excelat în decursul groaznicului războiu.

E prin armare datorită guvernului, recunoscând însemnătatea cea mare a vânatului pentru interesele țării, să-i dea cât de multă atențiune, dar și noi vânătorii avem datorită să fim conștienți de această însemnătate a vânatului, făcând propagandă ca să rădicăm vânatul la situația și însemnătatea economică ce i se cuvine.

(Va urma)

Dr. GH. NEDICI

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție

CALENDARUL VÂNĂTORULUI

(PE MAI)

Se poate vâna:

- Cocoșii de munte până la 15 Mai.
- Animalele stricătoare, pasări răpitoare.

Nu se poate vâna:

Nici un fel de vânat. Suntem în plin sezon morț.

Vânătorule! îngrijește-ți arma; n'o uita după ușă. Aprovizionează-te cu munițiuni. Sunt mai ieftine de cât în sezon, când toți le caută. Nu lăsați copiii să strice cuiburile pasărilor să le ia ouăle, sau să le prindă cu lațuri; iar societățile sunt rugate să organizeze vânători speciale pentru distrugerea animalelor stricătoare și a pasărilor răpitoare.

R. V.

Armă, Cartuș, Vânător.

(urmare)

III

Nu pot încheia capitolul armelor — nici în cadrul restrâns ce mi-am impus — fără a spune două cuvinte despre întreținerea lor.

Sunt mulți dintre noi — sclavi ai Diane — care înapoiți depe câmp punem pușca în cui și o lăsăm în grija slugii sau mai bine zis în plata Domnului. E o nejustificată ingrățitudine față de cel mai bun tovarăș al nostru.

Dacă pulberea neagră împiedecă întrucâtva funcționarea armei cu rezidiurile ei, are darul că acest fapt ne atrage atenția s'o ștergem; residuiul pulberilor fără fum dacă e mai mic, apoi e și mai dăunător căci în majoritatea cazurilor atacă țeava. Și când mă gândesc că unii merg până a afirma că țeava ruginită e mai ucigătoare fiindcă stâlcește plumbul!!

Un vânător cu drag de arma sa, nu va lăsa să treacă o zi de vânat fără s'o curețe măcar în mod sumar. Unelte de întrebuințare sunt: o vergea de lemn dintr'o singură bucată sau de e articulată să aibă garniturile de bronz, prevăzută cu: dispozitiv de prins cârpe și câlți, o perie de păr tare, o perie de sârmă subțire de alamă, și un burete de bumbac cârpe sau câlți și vaselină.

Curățirea expeditivă ar consta din ștergerea cu peria, apoi cu cârpe curate, și o ungere ușoară. Dacă țeava e plumbuită la choke sau la tunet, frecare ușoară cu peria de sârmă.

Curățitul general — după fiecare expediție de vânătoare, constă în spălarea radicală cu apă aproape în clocot, în care s'a dizolvat săpun — operație cu ajutorul buretelui. Pentru plumbuire, cu peria de alamă și puțin petrol, la fel pentru pete mici de rugină. Uscarea bine a armei și ungerea abundentă. Odată sau de două ori pe an demontarea completă — pe cât permite arma — și curățirea radicală. Hammerle-surilor ce nu se pot demonta, li se toarnă unsoare fină prin locașul percutoarelor și pe la platină.

Mai bine să nu se pună de loc decât să se pună

unsoarea de calitate proastă. La 3—4 zile după operație să se revadă arma dacă nu cumva au eșit mici pețe de rugină care a scăpat primei operații. Se astupă țevile la gură, se acoperă platinile.

Celelalte precauțiuni ca: să nu se reazeme cu cătarea de perete, să nu fie pusă în cui deadreptul pe zid la las la aprecierea vânătorului.

CARTUȘELE.

„O armă proastă cu un cartuș
„bun e cu totul de preferat unei
„arme bune cu un cartuș prost.”

Chestiunea cartușelor — atât de mult discutată — e încă neînchisă — pentru că e de neînchis. — Ea trebuie privită ca și alimentația viețuitoarelor; cu cât vom hrăni un animal mai apropiat felului său de asimilare a alimentelor, cu atât îl vom avea mai voinic, deci de o utilitate mai mare.

Cu cât vom încărca o armă mai apropiat „*temperamentului*” său, cu atât vom obține un randment mai mare, lovituri mai frumoase. Cel ce încearcă a impune unei arme o anumită încărcătură ce-i place, din cine știe ce considerații personale, va obține aceleași rezultate ca un crescător care s’ar apuca să hrănească câinele cu fân și calul cu oase.

Este iarăș complect greșită credința că încărcând în proporțiile stabilite de cutare fabrică de pulbere sau de cutare vânător cu experiență necontestată, se pot obține lovituri bune. Fiecare armă cere alte încărcături, fiindcă aproape nu există două arme de acelaș temperament, ba ceva mai mult, la aceeaș armă nu amândouă țevile cer încărcături identice. Și nu e greu de gândit că într’un fel se va preta exploziei un damasc fin, elastic, și cu totul altfel un oțel casant, predispus mai iute să sară în țândări decât să cedeze presiunii. La fel pentru pulberi; într’un fel deflagrează pulberea fără fum, altfel cea neagră. E natural deci ca o armă să ceară încărcături variabile dela o pulbere la alta; trebuie pus de acord caracterul pulberii cu temperamentul armei. Și nu cu toate pulberile se poate obține acest acord. Fulmicotonul e progresiv — corditele sunt brizante (*grosso modo*).

Se va părea speculațiune. Din firea mea sunt arid oricărei speculațiuni, iar în articolul de față îmi fac un punct de conștiință să nu cad în nici una, oricât de inofensivă ar fi. Dar ca să supăr puțin pe cel ce s’ar îndoi de spusele mele, voi afirma că și în aceeaș pulbere, indiferent care — proprietățile balistice variază dela un lot la altul, și chiar în acelaș lot se produc diferențieri după condițiunile de conservare. Mă opresc aci; restul considerațiunilor ce decurg — și sunt încă multe — es din cadrul cartușelor de vânătoare. Să revin la domeniul practic în care trebuie să mă țin.

Spre a găsi temperamentul armei ce posedăm, vom sacrifica 2—3 dimineți liniștite de sezon mort, o leacă de bunăvoință, și câteva cartușe,

Indic un procedeu, nici singurul — nici original — l’am învățat și eu dela alții.

Când s’a cumpărat o pulbere nouă sau o armă nouă, se va încărca o serie de cartușe cu încărcături de pulbere diferite dar mai mici ca cele arătate pe cutia pulberii — menținând greutatea alicelor aceeaș — 32 gr. cal. 12; 26 gr. cal. 16; 21 gr. cal. 20 sau cea pe care o preconizăm; alice de mărime potrivită, No. 6 de pildă, încărcându-se după procedeul ce voi da mai departe, și cu multă, multă precizie — adecă — se va cântări și pulberea și alicele, se vor întrebuița aceleaș cartușe noi, aceleași bure, cartoane, și un sertisaj cât mai apropiat — cât mai la fel.

Pe un panou (ramă) de lemn așezat la 25 m. pentru țeava cilindrică, și 36 metri pentru țeava choke se fixează o coală albă de hârtie ordinară, pe care s’a trasat un cerc de 0,75 m. diametru, și un punct central asupra căruia se vizează. În spatele hârtiei și în dreptul punctului central se așează o carte (veche, ca să nu fie scumpă) de minimum 200 foi. Se ocheste și se trage fiecare cartuș într’un panou și carte diferită. Ar fi de dorit 2 lovituri identice în 2 panouri spre a evita vre-o lovitură anormală bunioară din cauza amorsajului (capsa). Se notează și pe hârtie și pe carte No. cartușului tras, — precum și aprecierea asupra reculului.

Este de dorit: 1) hârtia să fie la fel și pentru panouri și pentru cărți spre a avea termene constante de comparație; 2) Să se tragă loviturile la interval cât mai scurt, nepierzându-se decât timpul necesar schimbării cărților și panourilor — spre a avea atmosfera identică.

La biurou — cu un dop de plută sau cauciuc, de grosimea unui creion — în lipsă se taie o gumă de șters — se marchează pe fiecare panou punctele pe unde au pătruns alicele — cu cerneală colorată. Se compară între ele foile de hârtie, și se alege cea cu gruparea mai bună.

Se compară penetrația după numărul foilor perforate. (E indiferent să se știe rezistența hârtiei din moment ce sunt cărți la fel). Se alege cea cu penetrația cea mai mare.

Din compararea celor două încărcături, vânătorul va face concesii în favoarea penetrației sau grupării — las libertatea sa să facă media — să aleagă încărcătura intermediară ce-i satisface desideratele. Se poate opri aci. Dacă are răbdare sau dacă e mai minuțios pentru arma sa, face o nouă experiență procedând astfel:

Încarcă două serii de cartușe — una cu încărcătura celei mai bune grupări, alta cu încărcătura celei mai bune penetrații. Menține de data aceasta greutatea de pulbere identică, însă face să varieze greutatea alicelor, până la cea pe care o preconizează. Restul operațiilor se fac la fel, și experiența se poate împinge pentru 3—4 mărimi de alice diferite.

În principiu proporțiile date de fabricile de pulberi să se privească drept maxime și numai cu arme solide se poate tolera supra încărcare de maximum 2—5 zecimi de grame pentru pulberile fără fum, și de 1 gram pentru pulberile negre.

În felul de mai sus ne putem încerca arma, împin-gând operația până la precizia ce dorim fiecare, sau limitând-o din considerații financiare.

De fapt prima experiență este suficientă; a doua nu e necesară decât celor ce preconizează alte încărcături de alice.

Aceste două experiențe, sau numai prima, sunt indispensabile fiecărei pulberi în parte; și aci e avan-tajul de a se aproviziona în cantități mai mari de odată; și din când în când la 1 an 2, sau la 3 ani, se poate repeta prima experiență chiar pentru aceiaș pulbere.

Un alt mijloc de a determina primele încărcături de experiență e următorul:

Se ia încărcătura de pulbere scrisă pe cutie și se micșorează cu: $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ gram pentru pulberea neagră după cum e ordinară sau vie; și cu 1 — $2\frac{1}{2}$ zecimi de gram pentru pulberea fără fum. Această cifră se înmulțește cu un coeficient să-l numesc „de încărcare” și care este.

5—6 pentru pulberea neagră și 12—14,5 pentru cea fără fum. Se înmulțește deci cu 5; 5,25; 5,50; 5,75; 6 pentru pulberea neagră și cu: 12; 12,5; 13; 13,5; 14; 14,5; pentru cea fără fum. Rezultatul e greutatea în grame cu care se vor încărca seria de cartușe de experiență.

Coeficientul de care vorbesc s'a dedus experimen-tal constatându-se că loviturile cele mai bune sunt date de cartușele în care greutatea de alice e de 6—7 ori mai mare decât pulberea neagră, și de 12—14,5 decât cea fără fum. Pe măsură ce reculul se face simțit, se micșorează coeficientul și în proporție se poate mări cantitatea de pulbere știind că: cu cât coeficientul e mai mic cu atât viteza alicelor e mai mare, deci penetrație și bătae mai mare.

Acest procedeu e mai oficial, cere mai multă prudență. Și în nici un caz nu e de întrebuițat de cât pentru prima operație. Odată fixați asupra coeficien-tului propriu, revenim la încărcătura de alice ce preconizam și determinăm încărcătura de pulbere ce con-vine armei. Cu această dată, pentru control — vom face să varieze pulberea.

Indiferent procedeu ce se va lua, e de recomandat extremă prudență, și să meargă treptat dela puțin spre mai mult; pulbere puțină coeficient mic; să nu se înceapă cu încărcături mari din economie. Să se tină seama că 4 decigrade de pulbere fără fum mai mult măresc presiunea cu 100 Kgr. pe cm^2 iar 4 gr. de plumb o măresc cu 120 Kgr. pe centimetru pătrat.

Încărcătura astfel stabilită — experimental pentru fiecare armă — o numesc „încărcătură normală” cea care dă maximum de penetrație cu cea mai bună grupare și cu minimum de recul — și la ea mă refer ori de câte ori voi scrie mai jos „încărcătura”.

* * *

Acum câteva considerații asupra muniției. Sunt 4 elemente ce intră în compunerea unui cartuș: tubul, pulberea, bura și alicele.

1. Tubul fiind destinat să poarte încărcătura și mai ales să facă obturația înapoi și pe laturi, trebuie ales de cea mai fină calitate ce ne permite punga. Cartonul să fie cât mai rezistent și cât mai elastic; de lungime ce convine locașurilor din țevi. Normal de 65 m/m excepțional de 70 m/m. Să nu se ezite a se tăia din el când e mai lung de cât locașurile. Să fie bine calibrat introducându-se și esind ușor de tot din armă. Fundul său de metal cât mai gros spre a nu se îndoi și să dea rateuri:

Să fie prevăzut cu o prelungire (armătură) metalică în interiorul tubului, cel puțin locul ce-l ocupă pulberea; se asigură astfel obturația și în special la pulberea fără fum.

Gulerul de alamă al cartușului să se ajusteze bine pe șanțulețul culatei permițând închiderea armei cu ușurință. Altfel ne expunem la accidente grave, căci arma se poate deschide în timpul aprinderii și tubul să ne fie proiectat în figură cu culată cu tot. Am văzut un accident cu un cartuș Hirtenberg — acum după războiu. — Nu se poate maltratare mai grozavă a armei de cât întrebuițând cartușe mai lungi de cât locașurile țevelor, sau cu gulere mai groase.

Altă chestiune ce trebuie căutată la cartușe e amorsajul (capsa). E de preferat amorsa mare căci dă o suprafață de aprindere mai mare, deci o combustione mai regulată. Pulberea fără fum cere amorsaj special, mai bogat în fulminant, pentru că și temperatura sa de aprindere este mai ridicată. E greșit sistemul de a se pune pe fundul cartușului pulbere neagră și apoi cea fără fum. Acest procedeu cere multă abilitate; punân-du-se prea multă, va deplasa bura și alicele înainte de a lua foc pulberea fără fum; aceasta având o cameră de explozie mărită, nu mai dă aceiași presiune în țevă.

Importanța amorsei rezultă din următoarea cifră: Schimbarea ei la o pulbere fără fum, poate da variații de presiune de circa 250 atmosfere. (250 Kgr. pe cm^2).

Tuburile de alamă sau oțel, fiind cu mult inferioare celor de carton, nu le mai menționez.

2. Pulberile sunt de două feluri:

1. pulberea neagră	{	ordinară
		vie (foste)
2. fără fum	{	cu baza nitroceluloza (fulmicotonul)
		„ „ nitroglicerina (corditele)

fiecare cu avantajele și dezavantajele lor — deși în ultimul timp nitrocelulozele au prins o încontestabilă superioritate asupra celorlalte.

Las la o parte istoricul și fabricația lor — poate voi vorbi altă dată de ele.

Pulberea neagră prezintă avantajul stabilității sale, fiind un amestec, se alterează mai greu — dacă e ferită de umezeală. Dă lovituri foarte comparabile între ele atât iarna cât și vara. Relațiunea dintre cantita-tea sa și presiunea ce desvoltă e aproape o progresie aritmetică. Și ca orice bătrân, nu se supără cu una cu două; erorile de încărcare ce se pot face nu sunt atât de frecvente și deci nici atât de periculoase.

I se reproșează fumul, sgomotul mare, resițiile ce

lasă și reculul cam violent, — cam cu drept cuvânt. Are mulți adepți credincioși și astăzi — de fapt vine de minune gerurilor din iarnă, mai ales că se găsesc pulberi negre excelente: Diamond și Cannister.

Pulberea fără fum prezintă avantaje incontestabile din toate punctele de vedere; lipsa fumului, residuiuri puține, șgomot mic, viteze mari etc. Aci să nu se uite că pulberea fără fum nu poate da bătaie excesiv de mari din cauza greutateii ce ar cere armei, și din cauza reculului ce ar determina. Pulberea fără fum poate da dela 1500—2000 de atmosfere presiune și mai bine sub volum destul de mic, presiunea fiind în raport invers camera ce ocupă pulberea și se găsește oțel care să-i reziste chiar la greutatea normală a armei, dar se poate imagina ce se va întâmpla cu numărul nostru, dacă gândim că reculul unui tun de maină de mare calibru — ar face țândări afețel unui tun de câmp, și ca pulberea neagră cartuș tare încărcat, cu recul destul de puternic abia dă vre-o 460 de atmosfere. Și pulberile fără fum de vânat au fost fabricate în condițiuni a nu se depăși prea mult presiunea pulberii negre, și nici limita de rezistență a omului.

Reproșurile ce se fac încă pulberilor fără fum se adresează capriciozității și violenței lor. În adevăr sunt foarte sensibile atât la umiditate și temperatură cât și la dozaj. Relația dintre încărcătură și presiune e în progresie geometrică. Dau câteva date după: F. Laval.

Surplus de 0,4 gr. de pulbere mărește presiunea normală cu 100 atmosfere.

Surplus de 4 gr. alică mărește presiunea normală cu 120 atmosfere.

Apăsare ușoară pe fundul cartușului mărește presiunea normală cu 180 atmosfere.

Expusă 4 ore la 50° temperatură mărește presiunea normală cu 150 atmosfere deși nu dă o viteză inițială mai mare.

E ușor de înțeles toate precauțiunile ce trebuie luate cu aceste pulberi la conservare și mai ales la încărcare. Datele de mai sus sunt pentru pulberea T, cea mai stabilă din toate pulberile franceze. Cu celelalte pulberi se pot mări odată și jumătate supra presiunile. Nici odată nu va fi un exces de prudență cu aceste pulberi. O mică socoteală:

Iau erorile ce suntem expuși a face mai des datorită rutinii pulberii negre, și tendinții cartușelor tari: $100+180=280$ atmosfere în plus. Să presupunem că nu am greșit de loc la alică și la sertisaj. Presiunea la încărtura medie e de 537 atmosfere, $537+280=817$ atmosfere, presiune în țevă.

E suficient să adaug că presiunea medie încărcăturii cu pulbere neagră vie e de 450 atmosfere, — și că totalitatea armelor vechi, mai veche de 15 ani — au un maximum de rezistență de circa 600—650 atmosfere — pulberea neagră ordinară uzitată atunci nu da nici 400 atmosfere cu 310 m Vo —. Iar marea majoritate a armelor moderne chiar pentru pulberea fără fum — arme de preț până la 200—250 lei valoare — nu

sunt încercate de cât la un maximum de 750—780 atmosfere, vedem cam ce ne așteaptă. Ferește doamne de o lovitură anormală.

Cum voi putea convinge pe cei ce trag pulberea fără fum în încărcături mari în arme de duzină, de damasc, sau pur și simplu pentru pulberea neagră? Pulberea fără fum cere multă atenție chiar în țevile special afectate ei, și e un mare risc a se întrebuița chiar în cele cu «Poudre vive». Epruvé pour poudre sans fumée, etc. mai cu seamă în cele neîncercate.

Pulbere fără fum există în toate țările și recomandăm: Engleze: Schultze, *Ec. 3 Cordita*; franceze: M. R. T. și T₁. Belgiene: *Muleritte, Clermonite, Schneideritte*. Germane: *Rottweiler*. Austriacă: *Adler* și cea bob de linte etc. Cele subliniate sunt cele mai stabile și comparabile între ele, — cu capacități balistice aproape la fel.

3) *Bura* — dela care mi-am luat și eu numele, este menită să facă obturația înainte, împiedicând gazele să pătrundă la alică, «să sufle» în ele. — Procesul se petrece astfel: gazele desvoltându-se violent presează asupra burei; aceasta întâlnind rezistența inertei alicelor, care mai sunt și ele strânse de sertisaj, se comprimă apăsând pe pereții cartușului. E lesne de înțeles că în momentul deplasării alicelor, bura e comprimată și aplicată pe pereți până la refuz; eșind din cartuș și dând de țeva care e puțin mai largă se destinde violent și se aplică pe pereții acesteia, continuând obturația. Și se menține mereu așa pentru că gazele apasă mereu din napoi, iar alicele leneșe o opresc mereu dinainte. — E lesne de înțeles ajutorul ce dau cele 2 cartonase ce se recomandă între bură și pulbere, între bură și alică. Bura să fie strânsă între suprafețe tari și elasticitatea sa să nu se poată exercita decât pe pereții cartușului și țevii pe deoparte, iar pe de alta, cartonul dela pulbere, opune mai multă rezistență, e mai impermeabil gazelor ce se desvoltă. — Această impermeabilitate e mărită prin gudronarea cartonului; iar elasticitatea burei prin înbibarea cu o materie grasă, plastică, seu și ceară etc.

Pentru pulberea neagră, bura poate fi de pâslă, și de 1 cm. grosime. E suficient. Cartonul dinspre pulbere îi completează eficacitatea. Pulberile fără fum din cauza violenței deflagrației gazelor, cer neapărat o bură grasă, de bună calitate și cât mai groasă. Materia plastică mărește adesiunea pe țevi. — Bura trebuie să umple tot golul din cartuș-chit că ar ajunge 2 cm. grosime. Nu trebuie să lase de cât 3-4^{mm} peste alică, necesari sertisajului.

Și pentru cartușele de precizie, e de preferat ca să se înlocuiască cartonul dintre bură și alică printr'o bură subțire de hârtie presată, sau printr'un carton cu fața moale; aceasta ca să nu isbească prea violent în alică și să le împrăstie.

4) *Alicele* sunt de două feluri: de plumb moale obișnuit, și de plumb tare (Schiell-Shot) numite astfel probabil pentru că nu sunt de plumb ci dintr'un amestec de plumb, staniu, antimoniu și zinc. — Plumbul tare a fost creat prin introducerea țevilor choke și full choke, care deformează alicele moi când sunt

strangulate la gura țevei. — Prezintă și avantaje-pate-dar și desavantaje. — Folosul ar fi că păstrându-și torma, pătrunde mai ușor în vânat;

În nici un caz nu este necesar în țevile cilindrice. Eu unul nu-l întrebunțez nici în choke. Dacă ar fi de plumb presat, ar câștiga în densitate. Plumbul moale are desavantajul turtirii, însă păstrează tractoria mai întinsă, penetrația și bătaia mai mare. Cred că nu-mi vor reproșa cei ce-l vor întrebunța ca și mine chiar în țevile choke.

Un mic tablou cu alicelă ce convine în special vânatului dela noi, cu bătaia respectivă normală:

NUMERE			Bătaia *) socotită în metri	VÂNATUL LA CARE SE ÎNTREBUNȚEAZĂ
Engleze	Franceze	dia- metru m/m		
Glonte	Glonte	—	70 m.	Mistreți ² , urși ² , cerbi, ciute, căprioare, capre negre.
Chevrotine AAA	Chevrotine 000	— 4 ³ / ₄	70 m. 65 m.	Mistreți, urși, cerbi, ciute ² Cerbi, ciute, căprioare, lupi ² , mistreți (tineri).
AA	00	4 ¹ / ₂	65 m.	Ciute, căprioare, lupi, capre negre.
A	0	4 ¹ / ₄	65 m.	Lupi, găște selbatice ² , pisice selbatice, capre negre, vulpi ² .
BB	1	4	60 m.	Găște selbatice ² , pisice selbatice ² , vulpi ² , dro- pii ² , cocoși de munte.
B	2	3 ³ / ₄	55 m.	Găște selbatice, pisice selbat., vulpi, iepuri ² , dropii.
1	3	3 ¹ / ₂	45 m.	Vulpi, iepuri ² , găște sel- batice.
2	4	3 ¹ / ₄	45 m.	Vulpi, iepuri.
3	5	3	40 m.	Iepuri, corbi ² , fluerari (specia mare) ² .
4	6	2 ³ / ₄	40 m.	Corbi, fluerari (specia mare), rațele ² .
5	7	2 ¹ / ₂	40 m.	Rațele, ciori ² , sitari ² , po- târnicii ² , fazani ² , gaițe ²
6	8	2 ¹ / ₄	40 m.	Ciori, sitari ² , potârnicii ² , fazani ² , gaițe, prepe- lițe ² duble ² .
7	9	2	35 m.	Sitari, potârnicii, fazani, gaițe, prepelițe ² , turtu- rele ² , ciovlici, duble ² .
8	10	1 ³ / ₄	35 m.	Sitari, potârnicii, fazani, gaițe, prepelițe, turtu- rele, becaține ² , coco- șari ² , duble.
—	11	1 ¹ / ₂	30 m.	Prepelițe, turturele, be- caține, surde, mierle, cocoșari duble.
—	12	1 ¹ / ₄	30 m.	Becaține, surde, presuri, vrăbii, ciocârlii.

Mărimea alicelă e condiționată de felul vânatului.
Menționez ca pentru acelaș vânat:

a) Alica mai mărunță îmbracă mai bine vânatul, probabilitatea de a-l atinge cu mai multe proiectile, mărește șansele de a-l ucide, mai ales pentru trăgătorii mediocri.

*) Bătaia cu orice mărime de alică, nu e sigură decât la distanța de 30, maximum 40 metri.

Cu cât alicelă sunt mai mari cu atât se întrebunțează la vânat mai mare și la care se cere ca puterea de izbire să fie mai puternică și deci așa zisă bătaie joacă un rol cu totul fără importanță.

a) No. 2 arată focul al doilea dat în vânatul scăpat la primul foc.

b) Dacă arătăm ca la capre, căprioare, ciute etc. putem bate cu 0 sau cu 00 sau 000 aceasta nu înseamnă că un vânător adeărat, care trebuie să ocrotească vânatul, nu trebuie să bată cu chevrotine și chiar glonț pe care desigur că le prefer.

b) La calibru egal temperamentul armei decide.

c) Calibrul superior trage cu aceleași șanse o alică mai mare.

d) Să nu se uite că penetrația descrește în raport direct cu greutatea alicelă, — idem bătaia.

Nu dau dată fixă, cum n'am dat nici la încărcături pentru că n'am intenția să provoc controversă, ci să dau limite raționale palpabile, între care, fiecare să-și stabilească preferința.

O soluție am găsit, pentru mine, țeava dreaptă, alica mărunță ce convine vânatului, stânga cu alica mai mare. Când sunt la epuri și mi mai sare vre-o prepeliță întârziată, mă cert cu cel ce mi-a dat soluția.

Chevrotinele să intre bine pe fundul cartușului ne lăsând joc între ele, 7, 6, 5, 4, 3, pe fund.

Glontul rotund sau cilindro-ogival de calibrul armii și după preferință.

Un tablou de chevrotine cum au loc pe fund:

	3 la fund	4 pe fund	5 la fund	7 la fund
Cal. 12	8,65 No. 2	7,65 No. 4	6,80 No. 6	6,20 No. 8
Cal. 18	7,90 No. 3	7,05 No. 5	6,30 No. 7	5,25 No. 9

Și cu această am terminat tot ce am avut de considerat la fie care element în parte. Rămâne să trec la angrenarea lor adică la „încărcare“.

Căpitan BURĂ.

LITERATURĂ

În „Bătae“

Era pe la sfârșitul lui Octombrie. Pământul de cât-va timp își pierduse verdeața și frunzele pomilor se desprinseseră de mult de crângi, în timp ce soarele deabia din când în când, cu sclipire reci, își mai arată fața. Plecaseră de mult și păsările călătoare părăsindu-și cuiburile și în monotonia sfârșitului de toamnă nu se mai auzea decât cronconitul corbului rătăcitor și ciripitul trist al vrăbiei, strânsă de frig sub un colț de strașină.

Din îndemnul câtorva «prietenii de armă» îmi iau angajamentul a organiza, pentru prima Duminică ce avea să vină, o „vânătoare cu bătaiași“. Zis și făcut. În acea Duminică de dimineață, zi cețoasă și destul de rece, plecarăm cu bătaiași și copoii legați la pădurea apropiată satului în care locuiesc, pentru a da piept cu câteva «potăi» de lupi, ce-și arăta-seră fața de câtva timp, neliniștind satul.

În cercul nostru, al vânătorilor tineri, se găseau și vreo 2-3 mai vârstnici, oameni pățiți, cu mai multă dibăcie în a înșela fiara și totdeodată buni trăgători, a căroră pușcă mai niciodată nu se slobozise în gol. Iată-ne ajunși în marginea pădurii cu sufletul plin de emoție și speranță! În gândul fiecăruia se înfiripau diferite presupuneri, cum o să iasă fiara, și-a-poi.... Doamne unde o să tragă pentru a nu greși,

căci e amarnic de răsbunătoare, când dușmanul n'a putut s'o răpură !.

Dar nu mai era timp de gândit.

În semi-întunericul dimineții, se înșirară bătăiași așa încât să se poată vedea unul pe altul și să poată a se ajuta la un caz neașteptat. Semnalul pornirilor trebuia să-l dăm noi, pușcașii, ca de obicei, cari pentru a fi mai inițiați în alegerea posturilor de «fiitori» ne luaserăm 2 vânători dintre cei pățiți, pe cari îi așezaserăm între noi. Concertul trebuia să înceapă... Zic concert, pentrucă nimic nu e mai sublim pentru un vânător, decât momentele în cari latratul copoilor e amestecat cu chiuitul bătăiașilor și presărat, rar sau mai pripit cu detunături de pușcă.

Și-a început !...

Sufletul fiecăruia s'a aprins, mâna sa lipit de oțelul țevilor, făcându-se «una» cu aceasta, ochii s'au deschis mai cercetători și toate simțurile s'au revoltat par'că. La orizontul depărtat, soarele zâmbia cu licăriri binevoitoare, fiindcă ceața se risipise lăsându-i drumul deschis spre a desgheta mâinile noastre, reci ca fierul pe care îl încleștaseră. Copoii își luaseră câte-o urmă și se auzeau încă departe cu lătrături scurte și rare. După o așteptare destul de bună, glasurile lor se întesiră și fără întârziere, prinseră a se ivi prin tufele dese ale lăstărișului, ba câte-un sărman epure, cu urechile ridicate, ba câte-o șireată de vulpe, sărind foarte atent spre a-și păzi viața, fără să știe că moartea îi pânđește în față.

Fără să-ți dai seama, că în acel moment ridici viața unei ființe create tot de D-zeu, viața unei sălbăticiuni nevinovate și care nu ți-a stricat, de cele mai multe ori, nimic, ținlești, tragi, și... moartea scăpată din strâmbta închisoare a unui cartuș, se răsbună, fără milă, pe cel ce-i stă în față.....

Se întesiseră pocniturele, dar fiara nu se arătase încă. Deodată în rândul bătăiașilor, cari ajunseseră destul de aproape de noi, se auziră 3 focuri repezi urmate de un geamăt prelung și apoi de un urlet sălbatic, dihania plecase din culcuș.

Nu știu celorlalți ce li s'o fi întâmplat, dar mie, la auzul aceluia înfiorător urlet, care îngheață sângele în vine, mi-a tremurat mâinile câtva timp, am rămas zăpăcit și aproape nu știam unde mă aflu, când auzii la spate o voce cunoscută, care mi zise : «Nu-ți fie frică ! Vei vedea acum ce ușor își va lepăda potaia cojocul, dac'o încălzio focul nostru. După câte știu, p'aici o să treacă, fii gata că nu-i timp de așteptat.» Era tovarășul «pătit» care îmi observase spaima și se hotărâse să mi-o risipească.

Atât a avut timp să zică... Cu ochii scânteetori, bănuitor și atent, lupul își făcea loc cu capul, prin mărăcinișul înalt dela marginea pădurii, căutând să iasă la lumină, când foșnetul mi-a atras privirile. Inima a început să-mi bată cu putere, mâna a strâns țevile, obrazul s'a lipit de patul pușcii și ochiul mi s'a îndreptat către pieptul roșcat al celui «ce-și făcuse apariția» la zecă pași numai. Un foc asurzitor a făcut să răsune lung pădurea, în urma căruia, cu pieptul despăcat, după un moment de șovăire, lupul

a căzut în față-mi, fulgerat de plumbul ucigător, cu ochii deschiși sticloși tot ca înainte, privindumă parcă cu dispreț.

«Ți-am spus c'o să-și lapede cojocul destul de lesne dacă-i vei pune «foc» cum trebuie !» îmi zise apropiindu-se de mine și răsând, tovarășul „pătit“. Aproape nici n'auzeam cuvintele lui ; inima-mi bătea încă, dar poate acum de bucurie.

În urmă, șiretele vulpi și bieții iepuri, căzuseră pradă focurilor ucigătoare.

Bătăiașii sosiseră la capăt și socoteau vânatul omorît : o lupoaică ucisă de ei, 3 vulpi și 7 bieți de urechiați, lăsând lupul meu deoparte.

„Ne-a mers în plin până acum“, începu unul mai bătrân când mă văzu opintindu-mă cu lupul dar ar fi nimerit să ne odihnim câtva timp, căci mult bine face odihna vânătorului ; și-apoi D-v. știți că : «cine merge încet, ajunge departe» deci nu vă pripiti fiindcă timp, până dăseară, mai este, slavă Domnului !

În mijlocul povestirilor glumețe făcute pe socoteala vânatului împușcat, am prânzit de minune în capătul pădurii pe iarba umedă de bruma topită, păstrând ascunsă în suflet frica ce simțisem cu câtva timp mai înainte, dar care mi-a prins bine, fiindcă e știut de toți că „acel ce e pătit e întotdeauna mai priceput“ și mai ales la vânătoare.

A. I. PĂUNESCU Pitești.

APLICAREA

D-lui Ministru de Interne

Primit următoarele :

Domnule Director,

Am apreciat cu deosebită satisfacție toată solici-tudinea D-vs. în ceea ce privește ameliorarea și mai ales aplicarea legii. Se pare că și D-vs. vă isbiți de aceeași neputință sau nepăsare ca și noi. Am ajuns cu jalbele până la Inspectoratul Jandarmeriei și totuș Petre Măcăneață, Stan Petre Măcăneață, Stan Coman Croitoru din comuna Oncești-Vlaşca au omorât cu ogarii zilele trecute 7 iepuri. Să mai pomenesc rava-giile ce fac ogarii pripășiți și tolerați în ochii auto-rităților din comunele Oncești, Radu-Vodă, Lunca-Buciumeni, Stănești, Putineiu, etc. etc. ? Nu vă pot convinge decât invitându-vă la o vânătoare — să vedeți picioare rupte. Și nici cel puțin nu-i putem da în judecată, neavând cărțile de păzitori publici.

Vă rugăm, cu toată stăruința, Domnule Directo-

faceți ca să ni se trimeată aceste cărți de recunoaștere, căci pe baza autorităților, vom ajunge să plecăm în cine știe ce unghiu de țară ca să găsim un iepure, lucru ce s'a întâmplat și cu potârnichile, care de 4 ani nu s'au văzut.

Cu cele mai călduroase salutări,
Maior G.H. ATANASIU
Maestru de vânat al Soc. Dragalina-Giurgiu

BRACONAJUL LA MUNTE

Dacă este adevărat că la câmp braconajul se practică pe o scară întinsă și trebuie neapărat oprit, apoi la munte a devenit o adevărată calamitate. Aci controlul se face cu mult mai greu; tentațiunea este cu mult mai mare căci și vânatul este mai de valoare.

Și nu e deloc o exagerare afirmația că muntenii noștri mai nu cunosc permisul. Este suficient să apară un cerb sau o ciută, ca să fie urmărit zile întregi până ce cade. Obișnuit cu vânatul, ani întregi pe munte cu vitele, munteanul îi cunoaște obiceiurile, locurile de adăpat, pășunile unde vine mai des, și îl ucide cu multă ușurință la pază.

Dacă nu se poate face educația în respectul legii, cel puțin controlul ar trebui mult mai riguros și amenzile cu mult mai mari.

Permisele ar trebui impuse din oficiu, tuturor purtătorilor de armă — și slavă domnului mai nu e o casă unde să nu găsești un Manlicher, mai ales acum după război.

Țăranii au avut tot timpul să culeagă armele în urma luptelor, și o societate întreagă de s'ar duce într'un sat de munte, fără arme, ar găsi cu ce să vâneze.

Când vom vedea oare înfăptuită legea aceia, la care se tot lucrează, și mai ales când o vom vedea aplicată. Cât e de rea cea veche, dacă am aplica-o ar da rezultate excelente.

Foloasele unei legi nu vin atât de mult din valoarea ei intrinsecă, pe cât decurg din aplicarea rațională a prescripțiilor ei.

Să nu se uite șiretenia vânătorului nostru țăran, care are destulă istețime să ocolească legea și păzitorii ei.

Câți din noi nu ne-am rupt picioarele pe munte, și n'am adus nimic, deși s'au tras focuri destule de țăranj, sub ochii noștri.

A trecut gadina — merge prost rugina. Mie mi-au trebuit vre-o 6 ani până să învăț cum trec gadinile și mai ales ce e „prepeleacul” în care găseam ascunse mai toate gadinile așa zise scăpate.

Uniunea are menirea să pună odată capăt abuzurilor. De nu se iau măsuri, nu vom mai vedea cerbi și căprioare decât pe fotografii.

Dacă încă nu se poate compta pe autorități, cel puțin să ni se recunoască dreptul de a susține noi procesele de braconaj. Prin noi înțeleg vânătorii cu permise, membri în societăți recunoscute, membri ai Uniunii.

Tot ar fi ceva.

COSTEA PADINĂ

CONTRIBUȚIUNI LA MODIFICAREA LEGEI POLITIEI VÂNĂTULUI

APRECIERI ȘI PROPUNERI

Nu e vânător
Cine nu-e ocrotitor

Cât de paradox s'ar părea unui profan, cu toate acestea cine nu știe să ocrotească vânatul, nu merită să-l vâneze — nu poate fi vânător.

Rolul vânătorului nu este numai de a vâna — de a ucide — ci din contră, ocrotind vânatul, căutând din toate mijloacele să-l facă să prospereze, să se înmulțească, având grija și în cele mai multe cazuri îndurare cu el, se va gândi abia în al doilea rând la vânărea lui, la recolta binemeritată a ostentinelor sale.

Vânătoarea este numită o pasiune nobilă, oare nu să cuvine ca și cel ce o practică să dovedească sentimente nobile?

Am pronunțat în rândurile precedente cuvântul „a ucide”, atât de uzitat între vânători, care mi se pare prea banal, brutal, prea învoacă imaginea de măcelar! N'ar fi mai frumos, mai estetic și mai nimerit să întrebuițăm cuvântul „a vâna”.

Doar ne numim vânători!

Când un străin vede mănoasele câmpii ale prea frumoasei noastre țări, cu lanurile alternând de grâu și porumb cu răzoarele de spini și bălării, grupurile de tufişuri și spini în locurile necultivate, miștăle atât de bine îmbrăcate și pe coastele dulci, sute de grădini și vii, își inchipue că aci trebuie să fie un „dorado” pentru vânat și vânător.

Din nenorocire aparențele înșală și vastele câmpii sunt aproape despopulate de vânat și de multe ori calci sute de pogoane până dai de un iepure sau un stol de potârnichi — ba sunt regiuni unde potârnichile abia se mai cunosc după nume.

Cauza? Oh! — Cauzele sunt prea multe, ca să le putem enumăra dintr'odată — le rezum într'un singur cuvânt: nu ocrotim vânatul.

Aproape totalitatea vânătorilor noștri, se mulțumesc cu vânatul călător: rațe, becaține, duble, prepelițe, sitari și atâta tot — de sunt, bine — de nu, nu!

Să se gândească vreunul la ocrotirea și prăsierea potârnichilor și iepurilor — nici gând!

„Anul acesta nu sunt potârnichi, nu sunt iepuri”, exclamă ei, dar să se gândească la ceia ce ar trebui făcut, „ca să fie” — nici pomeneală!

Parcă au de unde să fie la anul, dacă nu sunt anul acesta.

Mai mult încă! Dacă în fine dau de un stol de potârnichi nu încetează să-l urmărească până ce și ultima bucată n'a căzut prada lăcomiei și nepriceperii lor.

În felul acesta — și de ce se nu fim sinceri și să mărturisim adevărul — niciodată nu vom avea vânatul ce ar trebui să existe în această țară, merită princonfigurațiunea solului e și prin clima ei, să fie un paradis vânătoresc — ba din contra și puținul vânat ce mai este va dispărea, dacă nu se vor lua măsuri.

Astăzi când marea proprietate dispărea și fiecare țăran va fi stăpân pe bucată iui de pământ, problema ocrotirii vânatului autohton, devine o actualitate.

Nu că marii proprietari în genere ar fi făcut mare lucru în această privință — nu, căci în marea majoritate cel mult puneau niște table cu „Vânatul oprit”, căci deși nu foloseau mult, totuși croiau un fel de rezervate, care înlesneau de bine, de rău înmulțirea vânatului, creindu-i un fel de adăpost.

Dar astăzi însă, dispărea și această protecție, destul de slabă de altfel, și se va putea vâna peste tot și — nicăeri!

Ar fi atribuțiunea, așa cred, a-U. G. V. să intervină la locul în drept „ca fiecare comună să fie obligată prin lege să arendeze dreptul de vânătoare pe toată întinderea ei, în folosul comunei”.

Cu modul acesta societățile și asociațiunile de vânători, sau chiar vânători individuali, ar putea lua în arendă dreptul de vânătoare, pe toată întinderea din diferite localități și ca urmare ar îngriji și supraveghia sărmanul vânat care și astăzi, după război, pare a fi proprietatea ori și cui, fiind scos de sub protecția legii.

În timpul războiului legea vânătorului a fost suspendată, pretextându-se lipsa de alimente, parcă cine știe ce folos erau să aducă cele câteva sute de iepuri și căprioare vânat în plus. Dar astăzi pentru ce să mai persiste o asemenea stare? De ce să nu venim și să îndreptăm ceea ce am stricat — hai să zic — de nevoie!

Între multiplele măsuri ce ar trebui luate pentru ocrotirea și înmulțirea vânatului voi cita deocamdată numai trei, cari cred că sunt indispensabile și cari ar da rezultate imediate.

1. Introducerea permisului de purtat armă. Aci trebuie făcută deosebire între arme de apărare (pistoale, revolvere, pistoale automate etc.) și arme de vânătoare, (arme p. alice și carabine). Prețul permisului pentru armă de vânătoare să fie de 3—4 ori mai mare ca prețul permisului p. armă de apărare.

Permisul de port armă va fi eliberat de prefectură, persoanelor cunoscute (minorilor numai pe garanția părinților), va fi refuzat persoanelor condamnate pentru delictе comune și recidiviștilor pentru infracțiuni la legea vânătorului.

Nici arme, nici munițiuni nu vor putea fi vândute persoanelor ce nu posedă un permis de port-armă.

Ori ce posesor al unui permis de port armă de vânat, să fie autorizat să ceară prezentarea permisului de port-armă, ori cărei persoane o va întâlni vânaud, sau având asupra sa armă.

Acest control reciproc ar fi de mare eficacitate!

Permisul de port armă nu exclude permisul de vânătoare.

2. Infracțiilor contra legii vânătorului pe lângă sancțiunile legale să ii se aplice și confiscarea armei pe timp determinat sau pentru totdeauna, după gravitatea infracțiunii.

3. Mărirea numărului păzitorilor publici de vânat, de oarece e dovedit că autoritățile noastre rurale, (primari, jandarmi, etc.) sunt cu totul inconștiente de datoriile lor și de dispozițiunile legii vânătorului.

Cu măsurile ce primesc mai direct ocrotirea și înmulțirea vânatului mă voi ocupa într'un viitor articol.

Câmpina 25 Martie, 1921.

G. SP.

C. M. POPESCU R.-Vâlcea

Găsesc o lipsă de prevedere în faptul [că actuala lege a vânatului trece între animalele stricătoare: jderul râsul și ursul. Pentru primele două, e complet nejustificată părerea. — Pentru urs, — deși e foarte stricător — e just însă ar fi bine să se țina seama că e podoaba pădurilor noastre. Continuând a-l urmări fără cruțare și în epocile de reproducție vom ajunge în scurt timp ca și acest animal — atât de frumos — să dispară din munții noștri, cum a dispărut și zimbrul, care altă dată era regele carpaților.

Puțină umanitate cu aceste animale, fie ele chiar stricătoare.

* * *

Actuala lege a vânatului dă latitudine ministerului să oprească vânatul unor specii de animale pe timp determinat.

Oare domnii vânători, și în special cei ce au citit frumosul articol al d-lui Nedici, nu gândesc că cerbul ar trebui prohibit pe 2—3 ani pentru repopulare. Acum din cauza războiului, mulți cerbi au fugit din parcurile de vânat ale magnaților unguri și au inundat munții noștri. Dacă s'ar opri vânărea lor 2—3 ani, am avea muntele din nou populat de cerbi. Așa, degeaba au venit, mai bine rămâneau în parcurile ungurești, — cel puțin era asigurată existența lor; mi-a produs o adevărată durere când acum la sfârșitul lui Martie, la Voineasa unde mă dusesem la vânat, am fost servit la masă cu carne de cerb. —

Și în regiunea Lotrului cerbul este urmărit fără cruțare în ori ce epocă.

Nici această podoabă a muntelui nu poate fi cruțată de aviditatea și inconștiența vânătorilor.

R. SĂRBESCU.—Lopătari—Buzău.

Cetind revista, și văzând că peste tot se braconează, nu mă pot stăpâni să nu cer ca noua lege să fie cât mai aspră. Să se reglementeze și restrângă dreptul de port armă.

Pulberea să nu se vândă decât pe baza permisului de vânat cu cartelă, și sub controlul prefectului, ajutat de un membru al Uniunii. Pe piață să nu se vândă un grăunte de pulbere fără avizul delegatului Uniunii pe lângă prefectură. Acesta va întocmi tablouri de toți vânătorii ce și-au luat permise — numai acestora să se distribue pulberea, iar pe ceilalți să-i pună în deaproape supraveghere a autorităților comunale.

Uniunea să poată decerna premii paznicilor cu activitatea cea mai rodnică.

DIN ARDEAL

În momentul ce voiam să scriu câteva informațiuni din Ardeal relative la: lege, vânători, societăți etc. primind alăturata scrisoare o publicăm în întregime și promitem să revenim în unul din numerile viitoare:

Domnule D'ector,

Alăturat, am onoare a Vă înainta o descriere asupra societăților de vânat din Ardeal.

Sub regimul unguresc în Ardeal, erau societăți de vânătoare compuse din aristocrația și funcționarismul maghiar și săsesc, societăți românești n'a existat, ba chiar în societățile care figurau, erau foarte puțini români cari nu erau bine primiți, afară numai dacă era un aderent al statului ungar, iar țărani români erau urmăriți până la înființ pentru acest sport.

Societățile de vânătoare care a fost sub regimul unguresc, au rămas aproape toate în ființă și sub regimul Românesc, ba și-a mai înmulțit fiecare membrii; la Târnova Mică, a figurat sub regimul vechiu în tot județul 95 membri, astăzi sunt 325, din care vreo 15 români. În Comitet figurează trei români care nu i'au parte niciodată la ședințe, că nu sunt încunoștiințați. Presedintele e român ales de forma că nu ia parte la ședință, nefiind vânat.

Statutele au fost traduse de un român, într'o românească neînțeleasă, așa că au fost respinse dela Dep. Domeniilor Cluj. Pe urmă le-am făcut eu statute noi, dar nu se știe ce s'a făcut, căci nu se vede nici un rezultat. Așa că toate merg pe sub mână și cred că aceasta este la toate societățile, nefiind nici'un control.

O societate de vânătoare este o instituție publică, unde mai mulți asociați își formează un drept de exercițiu, cu ajutorul cotisațiilor ce-l capitalizează pentru ajungerea scopului și demersul social

Prin urmare, ca să nu deviem dela punctul principal, ar fi în drept ca toate societățile de vânătoare să fie supuse unui control și de drept ar fi ca Uniunea Generală a Vânătorilor să fie autorizată de către Ministerul Domeniilor, a supravegherea și a da directiva în demersul lor just, tuturor societăților de vânat, căci numai un control serios poate îndrepta multe rele ce se petrec.

Mai sunt Domni vânători cari își închiriază terene de vânat aparte, d. ex. părți din munți, din bălți, și din câmpii unde numai persoană D-lor este îndreptățită a dispune asupra acestor terene, așa că vânătorii din jurul acela, sau că sunt siliți să se abțină dela acest sport, sau fac braconagiu, aicea s'ar putea avea în vedere ca persoana ce arendașă astfel de teren, să definească întotdeauna un scop. De exemplu dacă e teren de munte, voește să vâneze capre negre, sau urși, dacă este de baltă, tot astfel, urmărește unele specii de vânat, așa că nu umblă după epuri, vulpi și alte mărunțisuri care ar putea să le cedeze dreptul aceluia din apropiere. Tot odată acest soi de sport, să se considere ca sport de lux și să se plătească o taxă deosebită asupra lui. Ca atare ar trebui introdus și în noul proiect de lege, punctul acesta, ca ori ce persoană

care va arenda teren pe comptul lor propriu pentru speculă, sau sporturi de vânat, sau în asociație mai mică de zece persoane, să fie obligați a plăti Statului o suprataxă de 100 lei la 100 de hectare arendate anual.

Revin la clasa vânătorilor țărani din care iese în majoritatea cazurilor braconajul, și din ce cauză? Intre vânătorii noștri țărani, majoritatea sunt oameni conștienți cari își dau bine seama că prin braconaj produc o faptă imorală, dar imprevizibilă i-a îndemnat, ori că nu au fost primiți în societatea vânătorilor din apropiere, sau că nu au teren de vânat și nu i se liberează permis, și al doilea nu au prea fost nici urmăriți, sau să le explice cineva legea vânatului, au fost întotdeauna reținuți la distanță de la acest sport.

Am luat parte la primul Congres vânătoresc din Sibiu în 1919, unde am văzut în aceeași sală pe lângă mai mulți participanți vânători din toate părțile Ardealului, o mulțime de țărani din împrejurimi, cari aflând de prima adunare vânătoarească românească, au alergat cu toții ca să asculte la debaterile ce au fost, și pe viitor să participe și ei în organizații de vânătoare, căci la cuvântarea ținută ocolo de d-l Gheorghe Nedici, care la-a spus că de acum înainte, se va ține cont și de vânătorii țărani, care până acum a fost prigoniti de fostul regim în toate privințele, li se vor face înlesniri de a-și procura permise, arme și munițiuni cu prețuri convenabile, precum vor fi protejați și primiți în societățile de vânătoare. Cu ce bucurie și-a manifestat acești țărani dragostea către binevoitorii lor, dar cu toate acestea nu s'a făcut aproape nimic în această privință, căci au fost multe lucruri neglijate, în schimb au pătruns alți amici în societățile de vânat, ba sunt destui care încă n'a avut o armă în mână și acum o are, și strică mai mult vânatului ca un braconier, căci până să impuște un iepure, schilodește zecă pe care-i prind vulpile.

Dar acum a sosit timpul când trebuie să punem și cauza noastră vânătoarească în mișcare cu deosebire că a vrut D-zeu să se uniască și aceste două societăți prin stăruința D-voastră și a d-lui Nedici care posedă cunoștințe largi asupra sportului, conducerea și ocrotirea vânatului din toată țara, așa că vânătorul țaran trebuie prin toate mijloacele îndrumat ca să se deprindă a învăța și respecta legile vânatului, și atunci se va împușca și braconajul.

Vă rog primiți considerația stimei ce vă port.

Dicioșanmartin, 3 Aprilie 1921.

VICTOR POPA RADU

MEMBRII UNIUNEI

Au mai trimis Uniunii următoarele persoane, sumele specificate în dreptul fiecăreia.

Sumele din coloana întâia reprezintă taxa de înscriere în Uniune; iar cele din coloana a doua, sunt donate cu ocaziunea deschiderii listei de subscripție pentru formarea unui fond inițial.

Persoanele netrecute sunt rugate a înștiința Uniunea.

LISTA No. 8

Dr. Ernest Juvara	40	200	* Moise Grama	40	—
D. Pavlu	40	130	G. Georgescu	40	—
Dr. Gr. Slavu	40	100	C. Haret	40	—
Marius Rosca	40	100	Dobre N. Jurubescu	40	—
Negreann Nic.	40	30	Radu I. Leu	40	—
Soc. Vidra-Iași	—	70	C. Preoteșcu	40	—
Oct. Gavrilățeanu	—	60	Petre G. Strâmbeanu	40	—
Soc. Lebăda-Tulcea	—	40			(va urma)

* total imp. Ar. Culi Juvara - Moise Grama total km. Inbir Grama. Sif. Serv. Vânător. D.F.F. Chisinau

ÎNSEMĂRI

D-l Sp. Cămpina ne scrie:

Citim în revista Uniunii No. 9 sub titlul „Vânători Regale“, o informațiune în care se arată că au avut loc trei vânătorii regale la 2, 20 și 21, și 27 Ianuarie cu localitățile unde au avut loc și cu numele participanților.

Dar rezultatul? Ar fi interesant pentru cititori să se publice rezultatele, adică numărul și felul vânatului.

Ar fi de dorit să se înființeze în Revistă, o rubrică permanentă în care diferitele societăți vânătoarești să publice rezultatele vânătorilor comune (goane).

S'ar vedea în ce localități și ce societăți practică vânătoarea în mod mai rațional și mai intensiv, putând servi de imbold reciproc. Și nu văd de ce nu s'ar putea comunica rezultatul vânătorilor tuturor societăților. S'ar putea numi un membru care să fie corespondent efectiv al revistei, fără prea mare oboseală.

* * *

Primum din partea d-lui C. M. Popescu, informația că în ziua de 20 Martie a avut loc Adunarea generală a soc. „Iderul“ din Vâlcea care și-a ales următorul Comitet pentru anul în curs:

C. M. Bunescu, Președinte

C. M. Popescu

Eugen Adreani

C. C. Herescu

I. Albescu

C. Sorescu

Cpt. Marinoiu Senior

I. Secăreanu

Al. Cernea

E. Adreani

I. Mățulescu

A. Stănculescu, Secretar

E. Adreani Casier.

* * *

Urăm numerosului Comitet spor la muncă și rețete frumoase.

Cu deosebită satisfacție am primit adresa No. 33 a societății „Lebăda“ din Tulcea, care prin Art. 20 al Statutului ce ne trimete, se afiliază Uniunii.

Tulcenii și-au dat seama de utilitatea constituirii în societate de vânătoare, și de avantajele ce prezintă afilierea la Uniune acum, dar mai ales în viitor.

Comitetul compus din D-nii:

Ioan Nițescu, Președinte

Gheorghe Constantinescu, vice-președinte

Dimciu Petruș, casier-comptabil

Const. Levendi, secretar

Ioan Ciorapciu

Ilie Grecov

Nicu Dumitru

N. Hoșman

Șt. Staul

Panaît Ignat

* * *

Să transmite toate felicitările noastre pentru opera făcută, urări de prosperare și succese Societății ce a luat naștere.

U. G. a V. se simte plăcut obligată a mulțumi D-lui R. Sârbescu d-n Lopătari Buzău, precum și d-lui L-t. Oct. Gavrilățeanu din Broșteni (Suceava) care răspândind Revista a colectat noi membrii pentru Uniune.

Exemplul e demn de imitat.

MEDICINA VETERINARA

BOALA CĂINILOR TINERI (Jigodia) (urmare)

După A. Benion.

În numărul precedent arătam una din formele sub care jigodia se manifestă.

A doua formă este:

2. Catarul intestinal.

Afecțiunile intestinale încep prin diaree; când această formă nu e urmată de bronșită, sau complicată cu convulsii, e ușor ca să supunem animalul la un regim vindecător.

O hrană regulată și ușoară, fără să fie copioasă, spălături cu amidon, ajung ca să producă efecte bune.

Desinteria urmează adeseori după diaree. Această fază a catarului intestinal, este cauzată prin abus de purgative, și mai ales a vomitivelor pe care le administrăm în chip nepotrivit. Cei ce dau prea mare valoare doctoriilor, administrând câinelor o mulțime de medicamente excitante ca sarea, tutunul ect. sunt foarte greșiți.

3) Boalele sistemului nervos. Boalele sistemului nervos, care se manifestă la câinii tineri, sunt convulsiile, Coreea și paralizia picioarelor de dinapoi.

Convulsiuni. — Convulsiunile sunt foarte frecvente și apar la a doua epocă a eșirei dinților, care aduce un aflux de sânge, din partea capului și prin urmare o congestie a creierului.

Câinii bine hrăniți și crescuți în orașe, acei care de obicei sunt consipași, sunt adeseori victime.

Convulsiile se manifestă prin mișcări neobținute, apoi urmează un tremurat general, făclă se agită violent, saliva apare, ochii devin turburi și rătăciți, și în sfârșit animalul moare.

Convulsiile apar la intervale mai mult sau mai puțin lungi și li se micșorează intensitatea pe măsură ce începe paralizia.

Se poate considera această afecție convulsivă ca un fel de epilepsie, bazați pe asemănarea comună a simptomelor acestor boale.

Îngrijirile veterinarilor pot fi fructuoase la începutul convulsiunilor, când câinele nu e încă epuizat. Dacă are constipație îi facem spălături; ca purgativ: mană sau sirop de nerun.

În urma accesului, animalul merge cu capul polstit și îl învârtește mereu în cerc.

Dacă animalul cade în lăncezeală, orice medicament e inutil.

Paralizie posterioară. Această afecție este de obicei terminarea convulsiunilor și a coreei; cu toate acestea ea urmează adeseori după bronșită și desinterie.

La început, câinele prezintă o slăbire a picioarelor posterioare, apoi pofta de mâncare dispare, slăbirea nu întârzie animalul sfârșește prin a cădea completamente paralizat și moare după câteva zile de amorțeală.

E foarte greu dacă nu imposibil, ca să poți vindeca paralizia. Tratamentul este același ca și la coree. Putem întrebuița fricțiunile excitante dealungul coloanei vertebrale.

4) Boli eruptive. — Afecția eruptivă a pielii vine adeseori să complice catarul cronic, sau cel intestinal, sau chiar forma nervoasă; adeseori ea apare la începutul boalei. Natura acestei erupții e aproape necunoscută totuși la început se vede că apare sub piept și sub pânțele, mici ridicături care mai întâi

sunt plate, apoi plin se umplu cu un lichid opalin, care se scurge afară după 2-3 zile.

Aceste ridicături se propagă cu repeziciune pe fața internă a coapsei și adesea la membrele anterioare și la cap.

Când vezicula se rupe, epiderma se ridică se usucă, apoi porțiunea corespunzătoare dermei secretă un lichid sero purulent, care cade în pojghițe.

Câinele atins de boală eruptivă exală un miros greu.

Tratament după natura boalei și prescripțiile medicului veterinar, care trebuie încă dela început consultat. această boală producând în cele mai multe cazuri moartea.

Traducere de JIKY.

MICA PUBLICITATE

— **Carabină Winchester**, cal. 41, pentru apărare, se vinde fără munițiuni cu prețul fix de 1500 lei. A se adresa: Anestiu, Calea Victoriei 51, Etaj 2.

— **De vânzare** una armă Hamerless cal. 16, Rekord; dublechoke, țeava 74 cm., armă de precizie, prețul 2000 lei. A se adresa la Redacție.

— **De vânzare** una carabină Winchester, cal. 44, cu 12 focuri. Excelentă armă de apărare; cu 50 circa cartușe. A se adresa la Uniune.

— **De vânzare** una carabină Dreyde, 7,65, trăgând cartușul Browning. Cu 6 focuri. A se adresa la Uniune.

— **Câine de vânatoare** tânăr cumpăr. Pointer de Preferință, 6-10 luni, nedresat. Ofer preț bun. Căpitan Marinou, la redacție.

— **Vând două cățele** de vânatoare (Brac) bine dresate, le recomand chiar și vânătorilor nervoși și începătorilor, fiind foarte docile. Vând și căței mici. Brădeanu, Epurilor 40 (în fund) București.

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

C. P. Craiova. — Fiți liniștiți, până acum nu e nimic neliniștitor. O lege care nu va trece pe la Uniune, consider-o ca neexistentă ori de cine va fi ea întocmită. Se vede că n'ai citit cu atenție „Contribuțiuni la modificarea legii din Revista No. 10 pag. 10, iscălită „Percursor“, pe care îl admitem în totul. La trebuință vom uza și de arma propusă de Dv. „de congres“ și atunci vom face apel și la Societatea Dv. precum și la concursul Dv. și a tuturor. Mulțumim.

C. Popescu, R.-Vâlcea. — Rubrica pe care o cereți cu atâta perseverență s'a creiat dela No. 5 al Revistei, poartă titlul „Contribuțiuni la modificarea legii“. Proiectul noii legi nu se poate publica, nefiind încă complet întocmit; cât despre Comisiunea ce imaginați citiți No. 10 și 9 a Revistei. Chestiunea copoilor tratată magistral în No. 10.

Maior Atanasiu, Giurgiu. — Ce să mai zicem când vedeți ce se întâmplă la Drăgășani. Singurul mijloc eficace pentru ogari, e cel întrebuițat de un coleg din Medjidia. Vi-l spunem la ureche: un foc de armă bine aplicat. E singurul remediu pentru moment. Încercați.

N. B. Junior, Pitești. — Ne impuneți să ne asumăm o prea mare răspundere. Cum din păcate, subiectele Dv. au inspirat și petatul lui Bel-Ami, cu câteva zeci de ani mai înainte, nu vă putem publica fără a menționa coincidența. Consimțiți?

C. Petrescu, Craiova. — Taxa de înscriere în Uniune este 40 lei în prezent. Revista pentru membrii Uriunei este 30 lei anual.

Munițiuni mai avem cel mult 15 zile, fiind pe terminate și avem tuburi, iarbă, alică și bure. Trimite pe cineva să le ridice cât mai curând.

Red.

Păcura - Românească

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital Social deplin vărsat lei 15 000.000

SEDIUL:

— BUCUREȘTI — Strada Paris No. 12

TELEFON 5/19

**Sonde, Rafinărie și
Export de Petrol**

BANCA DACIA TRAIANA

SOCIETATE ANONIMĂ

Sediul central: BUCUREȘTI, Str. Paris, 12

TELEFON 5/19

Președinte I. A. BERINDEI.

Vice-Președinte: H. D. FULGA și Dr. I. COSTINESCU.

Director General A. PAUNESCU.

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general
Cumpără și vinde tot felul de efecte publice și
face avansuri pe depozit de valori. Emite scrisori
de credit pentru străinătate

Primește depuneri de bani spre fructificare cu
dobândă de 5% (anual) ::

Se însărcinează cu orice fei de operațiuni de Bancă
în condițiuni avantajoase

„NAȚIONALĂ“

FONDATA LA 1882

SOCIETATE GENERALA DE ASIGURARE

Capital de Actiuni deplin vărsat Lei 10.000.000 — Fondul de rezervă deplin
vărsat Lei 42.549.324.17 — Daune plătite dela fundarea Soc. Lei 147.000.000

„N A T I O N A L A”

PRIMEȘTE ASIGURĂRI ÎN RAMURILE

INCENDIU, GRINDINA ȘI TRANSPORT ASIGURARI ASUPRA VIEȚEI

în condițiunile cele mai avantajoase

Caz de moarte, Supraviețuire, Zestre, Rente viagere, etc.

Asigurări contra riscurilor de războiu în
ramurile de „VIAȚA“ și „TRANSPORT“

Informații la sediul social: STRADA PARIS No. 12 (Palatul Societății)

Reprezentanții generali pentru București: D-nii D. A. MARCUS și S. OSIAS

STRADA PARIS No. 12

AGENTII ÎN TOATA ȚARA

ELITA SOCIETĂȚEI

CUMPĂRĂ AZI NUMAI

CIOCOLATA
CACAO
BOMBOANELE

BERINDEI

De vânzare la toate magazinele de coloniale și cofetării din țară

Prețul 3 Lei

Loc pentru annciuri